

**MICHAEL CRICHTON
JAMES PATTERSON**

ΕΚΡΗΞΗ

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΜΑΡΙΑ ΣΠΑΘΗ**

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Michael Crichton & James Patterson: *Έκρηξη*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Michael Crichton & James Patterson: *Eruption*

ISBN 978-960-04-5542-7

Μετάφραση: Μαρία Σπαθή
Επιμέλεια-διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

*Copyright © 2024 by CrichtonSun, LLC and James Patterson
This edition published by arrangement with Little Brown and Company,
New York, New Work, USA. All rights reserved.*

© Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2025

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Ε ko Hawai'i pono'i:

*No 'oukou i ho'ola'a 'ia a'e ai ke'ia mo'olelo, no
ka lāhuikanaka o ka pae 'āina e kaulana nei.*

Για τη Χαβάη:

*Αυτή η ιστορία είναι αφιερωμένη σ' εσάς, στους
ανθρώπους αυτών των διάσημων νησιών.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το πρώτο μέρος της ευρύτερης ιστορίας της ηφαιστειακής έκρηξης του Μάουνα Λόα χαρακτηρίστηκε ως απόρρητο μερικές μόλις ημέρες απ' όταν συνέβη, το 2016, στον Βοτανικό Κήπο του Χίλο. Οι σχετικές πληροφορίες παρέμειναν εξαιρετικά απόρρητες μέχρι πρόσφατα.

ΕΝΑ

*Χίλο, Χαβιάη
28 Μαρτίου 2016*

Η Ρέιτσελ Σέριλ, λίγο πριν τα τριάντα, κάτοχος μεταπτυχιακού στη Βιολογία για τη διατήρηση της βιοποικιλότητας, από το Στάνφορντ, ανερχόμενο αστέρι στον τομέα της, εξακολουθούσε να θεωρεί ότι είναι η πιο έξυπνη στην τάξη. *Σε κάθε τάξη.*

Σήμερα όμως, στον Βοτανικό Κήπο του Χίλο, προσπαθούσε να το παίξει άνετη, καθώς εκτελούσε χρέη αναπληρώτριας δασκάλας σε ένα τσούρμο δεκάχρονα από την ενδοχώρα, που κάθονταν σε αναμμένα κάρβουνα και την κοιτούσαν με διάπ्लατα μάτια.

«Ας το παραδεχτούμε, Ρέιτσελ», της είπε το πρωί ο Θίο Νακαμούρα, ο γενικός διευθυντής του Βοτανικού Κήπου. «Το να βγάλεις βόλτα αυτούς τους μικροσκοπικούς τουρίστες είναι ένας καλός τρόπος να αξιοποιήσεις την ανωριμότητά σου».

«Θες να πεις ότι συμπεριφέρομαι σαν δεκάχρονο;»

«Όταν είσαι στις καλές σου», απάντησε ο Θίο.

Ο Θίο ήταν ο θαρραλέος ακαδημαϊκός που την προσέλαβε πέρυσι, όταν άνοιξε το πάρκο. Αν και νέα η Ρέιτσελ – και όχι μόνο ήταν, αλλά φαινόταν κιόλας –, ήταν πολύ καλή στη δουλειά της, δηλαδή ως προϊσταμένη βιολόγος φυτών του πάρκου. Ήταν μια πολυπόθητη θέση, και η Ρέιτσελ τη λάτρευε.

Και για να λέμε την αλήθεια, ένα από τα αγαπημένα κομμάτια της δουλειάς της ήταν οι περιηγήσεις που έκανε στα παιδιά.

Εκείνο το πρωί οι επισκέπτες ήταν μερικοί πολύ τυχεροί και αρκετά εύποροι μαθητές, που ταξίδεψαν ως εδώ από το σχολείο Convent and Stuart Hall στο μακρινό Σαν Φρανσίσκο. Η Ρέιτσελ προσπαθούσε να διασκεδάσει τα παιδιά και ταυτόχρονα να τους μάθει για το φυσικό περιβάλλον γύρω τους.

Όμως, όσο και αν ήθελε να τους δώσει μια διάλεξη για όλα αυτά που έβλεπαν – κήπους με ορχιδέες, πανύψηλα μπαμπού, κοκοφοίνικες, τζάκφρουτ, βρώσιμα φυτά, όπως αρτόκαρπος, κουκού και κόκκινος ανανάς, ορμητικούς καταρράκτες ύψους τριάντα μέτρων, ιβίσκους κυριολεκτικά παντού –, η Ρέιτσελ έπρεπε πρώτα να αποσπάσει την προσοχή των παιδιών από τα δύο κοντινότερα από τα πέντε ηφαίστεια που υπήρχαν στο Μεγάλο Νησί: το Μάουνα Λόα, το μεγαλύτερο ενεργό ηφαίστειο στον κόσμο, και το Μάουνα Κέα, το οποίο εξερράγη τελευταία φορά πριν από τέσσερις χιλιάδες χρόνια.

Ήταν προφανές ότι για τα παιδιά της πόλης οι δίδυμες κορυφές ήταν το αποκορύφωμα της εκδρομής τους, το καλύτερο θέαμα που θα έβλεπαν στον θαυμαστό, σαν καρτ ποστάλ, τόπο που ονομαζόταν Χαβάη. Ποιο παιδί δεν θα έδινε τα πάντα για να δει το Μάουνα Λόα να εκρήγνυται και να φτύνει ένα ποτάμι καυτής λάβας;

Η Ρέιτσελ τους εξηγούσε ότι το ηφαιστειακό υπέδαφος της Χαβάης ήταν ένας από τους λόγους της απίστευτης φυσικής ομορφιάς του νησιού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα για τα οφέλη των ηφαιστειακών εκρήξεων του παρελθόντος ήταν οι πεντανόστιμες ποικιλίες καφέ που παράγονταν στη Χαβάη.

«Δεν θα εκραγούν τα ηφαίστεια σήμερα όμως, έτσι;» ρώτησε ένα κοριτσάκι, έχοντας τα μεγάλα καστανά μάτια του καρφωμένα στις δίδυμες κορυφές.

«Αν τολμήσουν και το *διανοηθούν*», είπε η Ρέιτσελ, «θα χτίσουμε από πάνω τους έναν θόλο, όπως στα καινούργια γήπεδα ποδοσφαίρου. Να δούμε *τότε* αν θα τους αρέσει να ξεφυσάνε».

Καμία απάντηση. Άκρα του τάφου σιωπή. Η Ρέιτσελ χαμογέλασε. Μερικές φορές δεν μπορούσε να κρατηθεί.

«Τι καφές παράγεται εδώ;» ρώτησε άλλος ένας πρώτος μαθητής.

«Starbucks», απάντησε η Ρέιτσελ.

Αυτή τη φορά γέλασαν. Έγινε η αρχή, σκέφτηκε η Ρέιτσελ. *Δύσκολο κοινό.*

Όμως δεν γελούσαν όλα τα παιδιά.

«Αυτό το δέντρο γιατί μαυρίζει, κυρία Σέριλ;» φώναξε ένα φιλομαθές αγόρι με μεταλλικά γυαλιά που γλιστρούσαν στη μύτη του.

Ο Κρίστοφερ είχε απομακρυνθεί από την ομάδα και στεκόταν μπροστά σε ένα μικρό άλσος ινδικών συκιών, περίπου τριάντα μέτρα από το γρασίδι.

Το επόμενο δευτερόλεπτο όλοι άκουσαν έναν έντονο κρότο, σαν μακρινό κεραυνό. Η Ρέιτσελ αναρωτήθηκε, όπως αναρωτιούνται όλοι οι νεοφερμένοι στη Χαβάη: *Έρχεται καταιγίδα ή μήπως θα εκραγεί το ηφαιστείο;*

Ενώ τα περισσότερα παιδιά σήκωσαν το βλέμμα στον ουρανό, η Ρέιτσελ έτρεξε στο μελετηρό αγόρι με τα γυαλιά, που κοιτούσε ανήσυχο τις ινδικές συκιές.

«Λοιπόν, Κρίστοφερ», είπε η Ρέιτσελ μόλις τον πλησίασε, «σου υποσχέθηκα να απαντήσω σε όλες τις ερωτήσεις σου...»

Η υπόλοιπη φράση της της έκατσε στον λαιμό. Είδε αυτό που έβλεπε ο Κρίστοφερ – και δεν πίστευε στα μάτια της.

Δεν ήταν απλώς ότι οι τρεις ινδικές συκιές δίπλα της είχαν μαυρίσει. Η Ρέιτσελ έβλεπε τις μαύρες σαν μελάνι βούλες να εξαπλώνονται σαν πετρελαιοκηλίδα, σαν απαίσιοι λεκέδες, μόνο που το σκοτάδι προχωρούσε προς τα *πάνω* στα δέντρα. Ήταν λες και η λάβα του ηφαιστείου έρεε ανάποδα, αψηφώντας τη βαρύτητα και όλες τις γνώσεις της Ρέιτσελ Σέριλ για τις ασθένειες των φυτών και των δέντρων.

Ίσως τελικά δεν ήταν η εξυπνότερη στην τάξη.

ΔΥΟ

«Τι διά...» άρχισε να λέει η Ρέιτσελ, αλλά σταμάτησε όταν συνειδητοποίησε ότι ακριβώς δίπλα της στεκόταν ένα ευαίσθητο δεκάχρονο.

Έσκυψε στο έδαφος και είδε ύποπτες μαύρες κηλίδες, που οδηγούσαν ως τον κορμό του δέντρου, σαν χνάρια κάποιου μυθικού πλάσματος που είχε στρογγυλές πατούσες. Η Ρέιτσελ γονάτισε και άγγιξε τις κηλίδες. Το γρασίδι δεν ήταν υγρό. Βασικά τα φυλλαράκια ήταν σαν άγριες τρίχες βούρτσας.

Χθες δεν υπήρχε καμία κηλίδα.

Άγγιξε τον φλοιό ενός άλλου μολυσμένου δέντρου. Ξεφλούδισε και έγινε σκόνη. Τράβηξε το χέρι της και είδε στα δάχτυλά της κάτι σαν μαύρο λεκέ από μελάνι.

«Αυτά τα δέντρα μάλλον αρρώστησαν», είπε. Ήταν η καλύτερη απάντηση που μπορούσε να δώσει στον μικρό Κρίστοφερ. Επιχείρησε να κάνει άλλο ένα αστείο: «Ίσως χρειαστεί να τα στείλω όλα σπίτι σήμερα να ξεκουραστούν».

Το αγόρι δεν γέλασε.

Αν και θεωρητικά ήταν ακόμα πρωί, η Ρέιτσελ ανακοίνωσε ότι θα έκαναν διάλειμμα για μεσημεριανό.

«Μα είναι πολύ νωρίς για μεσημεριανό», είπε το κοριτσάκι με τα μεγάλα καστανά μάτια.

«Στο Σαν Φρανσίσκο δεν είναι», είπε η Ρέιτσελ.

Καθώς οδηγούσε τα παιδιά πίσω στο κεντρικό κτίριο, πάσχιζε να σκεφτεί κάποια πιθανή εξήγηση γι' αυτό που μόλις είδε. Όμως τίποτα δεν έβγαζε νόημα. Η Ρέιτσελ δεν είχε δει ή δεν είχε διαβάσει ποτέ τίποτα σχετικό. Δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο τα ακάρεα, τα οποία, αν τα αφήσεις ανεξέλεγκτα, θα φάνε τις ινδικές συκιές. Ούτε το Roundup, το ζιζανιοκτόνο με το οποίο οι δασοφύλακες ψεκάζουν με υπερβάλλοντα ζήλο τα εκατόν είκοσι στρέμματα πάρκου, που εκτείνονταν μέχρι την παραλία του Χίλο. Η Ρέιτσελ πάντα θεωρούσε τα ζιζανιοκτόνα αναγκαίο κακό, σαν τα πρώτα ραντεβού.

Αυτό ήταν κάτι άλλο. Ήταν κάτι σκοτεινό, ίσως και επικίνδυνο, ένα μυστήριο που έπρεπε να λύσει.

Ενώ τα παιδιά βρίσκονταν στην καφετέρια, η Ρέιτσελ έτρεξε στο γραφείο της. Επικοινωνήσε με το αφεντικό της και μετά τηλεφώνησε στον Τεντ Μάρει, τον πρώην της στο Στάνφορντ, ο οποίος την είχε συστήσει για τη θέση και την είχε πείσει να την αποδεχτεί, και εργαζόταν πλέον στο Στρατιωτικό Σώμα Μηχανικών στη Βάση Εφέδρων.

«Ίσως έχουμε κάτι εδώ», του είπε η Ρέιτσελ.

«*Κάτι;*» είπε ο Μάρει. «Εσείς οι επιστήμονες και η φανταχτερή ορολογία σας».

Ενώ του εξηγούσε τι είδε, συνειδητοποίησε ότι μιλούσε υπερβολικά γρήγορα, ότι οι λέξεις σκόνταφταν η μία στην άλλη καθώς έβγαιναν ορμητικά από το στόμα της.

«Το 'πιασα», είπε ο Μάρει. «Θα στείλω κάποιον εκεί το συντομότερο δυνατόν. Και μην πανικοβάλλεσαι. Είμαι σίγουρος ότι υπάρχει κάποια λογική εξήγηση γι' αυτό το... *κάτι*».

«Τεντ, με ξέρεις, δεν τρομάζω εύκολα».

«Αυτό κι αν το ξέρω», είπε ο Μάρει. «Ξέρω από προσωπική εμπειρία ότι συνήθως εσύ τρομάζεις τους άλλους».

Έκλεισε το τηλέφωνο γνωρίζοντας πολύ καλά ότι *είχε* τρομά-

ξει, ότι ένιωθε τον χειρότερο δυνατό φόβο: τον φόβο *του αγνώστου*. Ενώ τα παιδιά συνέχιζαν να τρώνε το μεσημεριανό τους κάνοντας φασαρία, φόρεσε τα αθλητικά παπούτσια που είχε κάτω από το γραφείο της και έτρεξε πίσω στο άλσος με τις ινδικές συκιές.

Όταν έφτασε, είδε κι άλλα μαυρισμένα δέντρα, οι λεκέδες να σκαρφαλώνουν από ορατές εναέριες ρίζες, που ξεχύνονταν σαν παραμορφωμένα γκρίζα δάχτυλα.

Η Ρέιτσελ Σέριλ άγγιξε με προσοχή ένα δέντρο. Έκαιγε. Έλεγε τα ακροδάχτυλά της για να βεβαιωθεί ότι δεν είχαν καψαλιστεί.

Ο Τεντ Μάρει είπε ότι μόλις κατάφερνε να συγκεντρώσει μια ομάδα, θα την έστελνε να διερευνήσει το θέμα. Η Ρέιτσελ έτρεξε πίσω στην καφετέρια και μάζεψε την τάξη από το Σαν Φρανσίσκο. Δεν υπήρχε κανένας λόγος πανικού. Όχι ακόμα τουλάχιστον.

Η τελευταία στάση τους ήταν ένα μίνι τροπικό δάσος μακριά από το άλσος με τις ινδικές συκιές. Η ξενάγηση έμοιαζε ατελείωτη, όταν όμως επιτέλους τελείωσε, η Ρέιτσελ είπε:

«Ελπίζω να ξανάρθετε κάποτε».

Ένα ψηλόλιγνο κορίτσι ρώτησε:

«Θα φέρετε γιατρό για τα άρρωστα δέντρα;»

«Αυτό θα κάνω τώρα αμέσως», είπε η Ρέιτσελ.

Έκανε μεταβολή και έτρεξε πάλι προς το άλσος με τις ινδικές συκιές. Αισθανόταν ότι ολόκληρη η μέρα εξερράγη γύρω της σαν ένα από τα ηφαίστεια στο βάθος.

ΤΡΙΑ

Μια φωνή κροτάλισε στα ηχεία – το αφηντικό της Ρέιτσελ Σέριλ, ο Θίο Νακαμούρα, έλεγε στους επισκέπτες να εκκενώσουν τον Βοτανικό Κήπο αμέσως.

«Δεν είναι άσκηση», είπε ο Θίο. «Είναι απαραίτητο για την ασφάλεια όλων στον κήπο, συμπεριλαμβανομένων των εργαζομένων. Παρακαλείστε να εγκαταλείψετε όλοι το πάρκο».

Μέσα σε δευτερόλεπτα οι επισκέπτες άρχισαν να τρέχουν προς τη Ρέιτσελ. Υπήρχε πολύ περισσότερος κόσμος απ' όσο νόμιζε. Μητέρες έτρεχαν σπρώχνοντας καρτσάκια. Παιδιά έτρεχαν μπροστά από τους γονείς τους. Ένας έφηβος έστριψε απότομα το ποδήλατό του για να αποφύγει ένα παιδάκι, έπεσε, σηκώθηκε βρίζοντας, ανέβηκε πάλι στο ποδήλατό του και συνέχισε. Ξαφνικά υπήρχε παντού καπνός.

«Μπορεί να είναι το ηφαίστειο!» άκουσε μια νεαρή γυναίκα να φωνάζει.

Πέρα μακριά, έξω από το άλσος με τις ινδικές συκιές, η Ρέιτσελ είδε παρκαρισμένα δύο τζιπ του στρατού. Άλλο ένα τζιπ πέρασε δίπλα της με θόρυβο. Στο τιμόνι ήταν ο Τεντ Μάρεϊ. Τον φώναξε, αλλά ο Μάρεϊ, που μάλλον δεν την άκουσε μέσα στο χάος, δεν γύρισε.

Το τζιπ του Μάρει σταμάτησε και στρατιώτες πήδησαν έξω. Ο Μάρει τους διέταξε να διαταχθούν περιμετρικά γύρω από την είσοδο του άλσους και να διασφαλίσουν ότι οι επισκέπτες συνέχιζαν να εγκαταλείπουν το πάρκο.

Η Ρέιτσελ έτρεξε προς το άλσος με τις ινδικές συκιές. Άλλο ένα τζιπ σταμάτησε μπροστά της και από την πόρτα βγήκε ένας στρατιώτης.

«Πάτε προς τη λάθος κατεύθυνση», είπε ο στρατιώτης.

«Δεν... δεν καταλαβαίνετε», ψέλλισε η Ρέιτσελ. «Αυτά... αυτά είναι τα δέντρα μου».

«Κυρία μου, μη με αναγκάσετε να το πω δεύτερη φορά».

Η Ρέιτσελ Σέριλ άκουσε τη μηχανή ενός ελικοπτέρου. Σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό και το είδε να ξεπροβάλλει μέσα από τα σύννεφα, πίσω από τις δίδυμες κορυφές. Το είδε να προσγειώνεται και είδε τις πόρτες του να ανοίγουν. Από μέσα βγήκαν άντρες με προστατευτικές στολές, με φιάλες στην πλάτη και στα χέρια πυροσβεστήρες που έγραφαν «cold fire». Τους έστρεψαν σαν όπλα και έτρεξαν προς τα δέντρα.

Τα δέντρα της.

Η Ρέιτσελ έτρεξε προς τους άντρες και τη φωτιά.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή άκουσε άλλον έναν θόρυβο από τον ουρανό, κι αυτή τη φορά ήταν σίγουρη ότι δεν ήταν καταιγίδα.

Σε παρακαλώ, όχι σήμερα, σκέφτηκε.

ΤΕΣΣΕΡΑ

Την επόμενη μέρα η εφημερίδα του Χίλο, η *Hawaii Tribune-Herald*, δεν έγραψε τίποτα για την εκκένωση του Βοτανικού Κήπου. Ούτε η *Honoloulou Star-Advertiser*. Ούτε καμία άλλη από τις εφημερίδες του νησιού. Δεν υπήρξε καμία αναφορά στους *New York Times*.

Κανένα από τα τοπικά κανάλια δεν ανέφερε τι συνέβη στο πάρκο την προηγούμενη μέρα. Δεν συζητήθηκε καθόλου στο ραδιόφωνο, όλοι οι σταθμοί είχαν εμμονή με την πτώση του τουρισμού στη Χαβάη που είχε καταγραφεί κατά το πρώτο τρίμηνο του έτους.

Υπήρξαν κάποιες αναφορές στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, όχι πολλές όμως, το θέμα δεν πήρε ιδιαίτερες διαστάσεις, ίσως επειδή τη συγκεκριμένη Δευτέρα δεν υπήρχε και τόσοσ κόσμος στον Βοτανικό Κήπο του Χίλο. Ορισμένα ποστ στο Twitter περιέγραφαν μια μικρή φωτιά λόγω ζιζανιοκτόνων, η οποία τέθηκε γρήγορα υπό έλεγχο, χάρη στην άμεση αντίδραση της πυροσβεστικής, αν και κάποιιοι ανέφεραν ότι, ενώ έφευγαν, είδαν ένα ελικόπτερο να προσγειώνεται στον κήπο.

Τίποτα από αυτά δεν προκαλούσε έκπληξη. Στο Χίλο είμαστε. Στη χαλαρή Χαβάη, αν και όλοι εδώ ζουν στη σκιά των

ηφαιστειών, υπό συνεχή απειλή, ανήμποροι να αποτραβήξουν για πολύ το βλέμμα τους από το Μάουνα Λόα και το Μάουνα Κέα.

Το πάρκο έμεινε κλειστό για δύο μέρες.

Όταν άνοιξε, ήταν σαν μην είχε συμβεί τίποτα.